

NYMFEN i tørdokken på Holmen i juni 1945. Kort tid efter befrielsen i maj 1945 gik Orlogsværftet i gang med at færdigbygge de to torpedobåde. På beddingerne til højre ses en af de tre T41/ KRIEGER-kl torpedobåde der var blevet påbegyndt i midten af 1943. (Jørgen S. Lorenzen / Marinens Biblioteks Arkiv)

Beskrivelse

En torpedobåd skal kunne angribe fjendens overfladeskibe og undervandsbåde. Angreb kan gennemføres som offensive operationer, hvor torpedobådene opsøger fjenden, eller som angreb på fjendtlige styrker i rent defensivt øjemed, hvor fjenden angriber danske skibe eller dansk område. Torpedobådens hovedvåben er torpedoen der er et våben med en slagkraft, der kan nedkæmpe selv de største fjendtlige skibe. Bådens artilleriarmering giver en begrænset offensiv og selvforsvarsevne overfor mindre fjendtlige enheder, fly og ubåde. Bådens udrustning med dydbomber gør den i stand til at tage kampen op mod fjendtlige ubåde. HUITFELDT og WILLEMOES var derudover også udrustet med mineskiner på dækket, så der kunne medbringes 64 miner. Torpedobåde er velegnede til at lægge både offensive og defensive minespæringer i ly af mørket. I kraft af deres høje fart er de i stand til at udsejle en anseelig distance, udlægge et minefelt og være tilbage i eget område inden natten er omme. Torpedobådenes betydelige hastighed er en stor taktisk fordel både under offensive og defensive

operationer. Prisen for den høje fart var, at skibenes rækkevidde ved høj fart var begrænset. På grund af HUITFELDT og WILLEMOES størrelse kunne der kun medbringes ca. 100 ton brændstof, hvilket betød at den maksimale fart på ca. 35-36 knob kun kunne opretholdes i ca. ni timer, så var brændstoffet brugt.

Skibene var da de højeste kommando klassificeret som torpedobåde, det ændredes til kystjagere den 1. april 1951, og til patruljebåde den 1. september 1959.

Byggemåde

Skibene var bygget af stål efter det tværskibs spantesystem, og svejsning blev brugt i stor udstrækning. De var glatdækkede med et betydeligt spring for. Der var to dæk benævnt øverste dæk og banjerdæk. For og agter for maskinrummene var der et platformdæk. Under øverste dæk var der 12 vandtætte skodder, der inddelte skibene i 13 vandtætte rum. Skibene kunne bevare deres positive stabilitet og holde sig flydende med to villkårlige rum vandfyldte, hvad der også kaldes "et to-rumsskib".